

Vallen zonder einde

Vallen zonder einde

roman

Gabriel Klooster

Schrijver: Gabriel Klooster

Coverontwerp: Gabriel Klooster

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, sociale media of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

ISBN: 9789464051230

© Gabriel Klooster

Voor André

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut!
doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is om het mogelijk te maken dat over kinderen die op het moment van de geboorte niet meer in leven zijn of omtrent wie een akte in Nederland is opgemaakt die vermeldt dat het kind op het ogenblik van de aangifte niet in leven is, op verzoek van de ouder die op het moment van de geboorte als ingezetene was ingeschreven in de basisregistratie personen, de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens dan wel het persoonsregister, bedoeld in het Besluit bevolkingsboekhouding, en in de gemeentelijke basisadministratie personen of de basisregistratie personen als ingezetene is of was ingeschreven, gegevens worden opgenomen op de persoonslijst van de verzoeker; [...]

Uit: *Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden*,
uitgegeven op 18 januari 2019

13 augustus 1958

Gust

Zijn blote armen schuren langs de scherpe bladeren van de mais, die al bruin beginnen te kleuren aan de randen. Het zal niet lang meer duren voor ze gaan kneuzen, realiseert Gust zich met een vaag gevoel van teleurstelling, terwijl hij even stilstaat om te luisteren.

Daar, rechts van hem. Ze komt zijn kant op.

Het doolhof is groter dan hij zich herinnert van vorig jaar. De broers van Josje hebben dit jaar extra goed hun best gedaan om van het maisveld, behalve voer voor de koeien, een spannend doolhof te maken, tot groot vermaak van de kinderen van Strijbeek. Als het tijd is voor de oogst, vertellen de opa's en oma's verhalen over de geschiedenis van hun dorp. Er zijn, ondanks de geringe grootte van Strijbeek, genoeg spannende verhalen te vertellen. Zo was er de bloedige Slag bij Strijbeek, tussen soldaten van Napoleon en mannen van het machtige Pruisen. Deze strijd trok door de hele Kempen, om op 11 januari van dat jaar tot een hoogtepunt te komen in Hoogstraten. Een paar maanden later zou deze strijd tot een einde komen. We kennen het tegenwoordig als de grote Zesde Coalitieoorlog, een coalitie tussen Rusland, Oostenrijk, Groot-Brittannië en Pruisen om Napoleon in mei 1814 eindelijk te verslaan, hem te dwingen af te treden en naar het eilandje Elba te verbannen.

Ondanks haar gunstige ligging, op de grens van de Baronie van Breda en het Land van Hoogstraten, is

Strijbeek nooit meer geworden dan die ene straat. Een straat met boeren en land. En een doolhof van mais.

Gust rent langs de groene muren, probeert zich te oriënteren. Hij twijfelt, kiest rechts en dan weer rechts. Een druppel zweet loopt langs zijn slaap.

Buiten adem stopt hij en kijkt om zich heen, luisterend. Hij krabt aan de achterkant van zijn hoofd. Hij is gezegend met een dikke bos, bijna meisjesachtig mooi, donkerbruin haar. Zijn moeder was vroeger trots op het haar van haar jonge zoon. Ze draaide liefkozend krulletjes in zijn nek met haar lange vingers. Maar nadat een klasgenoot hem toen hij 11 jaar was pesterig ‘Guusje Truusje’ heeft genoemd, was dat, tot groot verdriet van zijn moeder, het definitieve einde van zijn lange lokken.

Dan neemt hij een besluit.

De bladeren van het doolhof wijken uiteen terwijl hij het pad volgt. Hij is er bijna. Nog een laatste hoek om en dan...

‘Gevonden! Ik heb gewonnen!’ roept ze triomfantelijk.

Hij verschijnt aan de andere kant van de open plek, net iets later dan zij. Ze staat al in het midden. De middagzon speelt door haar krullen, en er is een blos zichtbaar op haar wangen. Haar gele zomerse jurk, met een strak lijfje en een lange, wijde rok tot net over haar knieën, bolt iets op in de wind. Gust kijkt haar grijnzend aan. God, wat is ze mooi.

Hij is met één stap bij haar. ‘Je hebt vals gespeeld, dat kan niet anders.’ Hij prikt beschuldigend met zijn wijsvinger richting haar borst.

‘Niet!’ roept ze verontwaardigd terwijl ze een stap achteruitzet. ‘Ik heb eerlijk gewonnen. Jij kan gewoon niet tegen je verlies. Geef toe, ik ben sneller en slimmer, sneller

dan alle jongens, en zeker slimmer dan jij!’ Voor de zekerheid doet ze nog een stap achteruit.

‘Sneller?’ Hij komt dreigend op haar af.

Ze gilt van schrik en wil wegrekken, maar het is te laat. Hij heeft haar al. Zijn armen klemmen om haar middel.

‘Sneller? Echt niet, kleine heks!’ Zijn adem strijkt langs haar wang. Hij ruikt haar geur en trekt haar nog iets dichtert tegen zich aan. ‘Mijn God, wat ruik je lekker, Josje,’ kreunt hij in haar oor. ‘Ik wil in je zijn, net als gisteren.’

Ze zegt niks maar legt haar hoofd giechelend achterover op zijn schouder.

‘Je maakt me gek,’ fluistert hij, terwijl hij zachtjes in het plekje tussen haar nek en haar schouder bijt.

Ze kreunt. ‘Gust...’

‘Ja, heksje, wat is er?’ fluistert hij in haar oor terwijl hij haar nog wat steviger vastklemt.

Ze giechelt opnieuw. ‘Gust, laat me los.’ Het klinkt weinig overtuigend.

‘Weet je dat zeker, heksje? Als je probeert te ontsnappen, heb ik je zo weer te pakken.’ Hij laat zijn greep iets verslappen, om haar dan ineens om te draaien, zodat ze neus aan neus staan.

‘Gust...’ kan ze nog net mompelen voordat hij zijn lippen op de hare drukt. Ze slaat haar armen om zijn nek en duwt haar lijf tegen hem aan.

24 juli 2012

Johanna

Veertig. Haar wijsvinger draait het uiteinde van haar vlecht in een krul. Ze zet haar elleboog op haar bureau, steunt met haar kin op haar hand en komt zo dichtbij het beeldscherm dat de witte letters vlekjes zijn. Even sluit ze haar ogen. Vijftien jaar voor de krant. Vijftien jaar samen met Ben. Die tien jaar ouder is, bijna vijftig is hij nu.

De laatste jaren gaat ze dit leeftijdsverschil meer en meer merken. Hij heeft soms nergens zin in. Kan uren voor de tv zitten. Laatst zat hij naar darten te kijken. Darten! Als er iets is waar Johanna niet naar kan kijken, zijn het die dikke buiken die veel te serieus bezig zijn met iets waar zij echt op geen enkele manier de aantrekkingskracht van kan begrijpen. Johanna wil uit gaan. Of een lange wandeling op het strand gaan maken. Ben niet. Hij blijft liever thuis.

Ze zucht, komt omhoog, brengt haar lange vlecht voor haar neus en ruikt aan haar haar. Een gewoonte die iets troostends heeft. Het kalmeert haar op de een of andere manier, de zachte geur van haar shampoo.

Ze laat haar vlecht los, concentreert zich opnieuw op het stuk.

‘Johanna, loop je even mee naar mijn kantoor?’

Johanna kijkt op van haar werk. Het stuk vraagt haar concentratie. Ze weet dat de landelijke pers dit nieuws morgen zal oppikken. Het zal de betrokken wethouder in een benarde positie brengen. Misschien komen er zelfs

Kamervragen van en moet de minister terugkomen van het zomerreces.

‘Ik kom eraan, Maja. Even mijn zin afmaken.’ Zich verwonderend over het verzoek van haar hoofdredacteur kiest ze ‘opslaan’, en ze vergrendelt haar beeldscherm.

‘Ga zitten Johanna.’ Maja wijst naar een comfortabel zitje met kleine moderne fauteuils en een laag tafeltje.

Op het tafeltje staat een grote pot Engelse drop. Mijn slechte doch gezellige gewoonte, noemt Maja de drop altijd.

‘Hoe loopt het stuk over Berens?’ vraagt ze terwijl ze het glazen deksel van de pot haalt.

Johanna vertelt over haar vorderingen, maar ze weet dat Maja haar om iets anders bij zich geroepen heeft. Deze vraag had ze ook gewoon op de redactie kunnen stellen.

‘De reden waarom ik gevraagd heb of je even kon komen is natuurlijk een andere,’ zegt Maja, alsof ze haar gedachten kan lezen.

Johanna knikt en pakt nog een roze droprondje. Net als Maja is ze een onverbeterlijke zoetekauw. ‘Zoet is goed!’ roept ze altijd bij het zoveelste chocolaatje.

‘Je weet dat onze krant gaat fuseren met het *Hollands Dagblad*. Dat zit al een tijdje in de pen, maar het gaat er nu echt van komen.’ Maja zucht.

Johanna weet van de discussies. Ze heeft er zelf vol overtuiging aan meegedaan, tegen beter weten in. Ze leunt naar achter in haar stoel. ‘Dus ze gaan het echt doen,’ antwoordt ze bezorgd maar nauwelijks verbaasd. ‘Wanneer?’

‘De details moeten nog uitgewerkt worden, maar er is sprake van volgend voorjaar.’

Het is even stil. Johanna pakt nog een dropje, geel deze keer. Ze stopt het in haar mond, kauwt en kijkt Maja nadenkend aan. Ze slikt. ‘Hoezo vertel je mij dit nu? Moeten we zoiets niet met iedereen bespreken?’

Maja neemt Johanna onderzoekend op. ‘Omdat er onverwachte consequenties zijn. Je weet dat Jean-Luc tegen de fusie is?’

Dat is een understatement. Johanna heeft gehoord dat de hoofdredacteur van het *Hollands Dagblad* woest is. Ze zou verbaasd zijn als er niet minstens een paar stoelen door de lucht zijn gevlogen.

‘Hij heeft zijn ontslag ingediend.’

‘Wat zeg je? Ontslag genomen? Jean-Luc?’ Dat heeft ze niet zien aankomen. De man werkt al decennia voor die krant. Hij is een autoriteit, hoort bij het meubilair.

‘Ja. Ze hebben zijn ontslag meteen geaccepteerd. Ik vraag me af of hij dat wel verwacht had. Hij is ook zo’n heethoofd.’

Het is opnieuw even stil. Johanna laat het nieuws tot zich doordringen.

‘Ongelofelijk. En nu? Wat moeten ze daar zonder hem?’ Johanna kan zich een *Hollands Dagblad* zonder Jean-Luc niet voorstellen. Wie kan hem in godsnaam vervangen? Ze kijkt Maja aan, die haar blik wat ongemakkelijk beantwoordt. ‘Ze hebben jóú gevraagd,’ begrijpt Johanna ineens.

Eigenlijk logisch. De enige juiste beslissing. Als zij het bestuur was, zou ze dat ook doen. Maja is een

bruggenbouwer. Iedereen heeft respect voor haar, en als iemand bij die krant leiding kan geven, is zij het.

‘Ja, Johanna, ze hebben mij gevraagd om in ieder geval tijdelijk de hoofdredactie erbij te nemen,’ antwoordt Maja.

‘Ga je het doen?’

Het blijft even stil. Johanna vraagt zich af hoe Maja dat gaat aanpakken; ze kan moeilijk twee redacties tegelijk leiden. En dan valt het kwartje. Haar opwindning neemt toe. Ze zou toch niet...

Maja heeft blijkbaar haar gedachten gevolgd. ‘Ik zie dat je begint te begrijpen waarom je hier zit. Ja, er komt een vacature voor assistent-hoofdredacteur. Ik had gehoopt dat jij op deze vacature zou willen solliciteren. Deze assistent zou een aantal van mijn taken overnemen.’

Dit is wel het laatste wat Johanna had verwacht toen ze dit kantoor binnenstapte. Oké, misschien heeft ze heel stiekem altijd wel gehoopt op een kans als deze. Ze heeft er tenslotte hard voor gewerkt. En ze heeft al eerder gesolliciteerd op de functie van hoofdredacteur, maar toen is ze het niet geworden. Die managementopleiding heeft ze niet voor niets gedaan. Wat zou Ben hiervan zeggen?

Oké, niet te gretig. Koel blijven nu.

‘Het lijkt me fantastisch om deze klus samen te doen. Je kunt op me rekenen, Maja!’

Maja glimlacht. ‘Dat weet ik, Johanna. Dat is nu precies de reden dat ik jou vraag. Je moet natuurlijk de normale sollicitatieprocedure doorlopen. Die start na de zomer, in september. Dus ik kan je niks beloven. Er zullen misschien anderen solliciteren die de voorkeur hebben van het bestuur.

Maar ik wil dat je weet dat ik een samenwerking met jou heel prettig zou vinden.’

***

‘Wat zit jij daar met een big smile?’

‘Hé Tommie!’ roept Johanna. ‘Dat gaat je niks aan. Ik heb een goede dag. Vertel ik je later nog wel!’

De ogen van de fotograaf lichten op, en hij kijkt samenzweerderig om zich heen. ‘Aha, een geheim. Ik ben gek op geheimen. Tipje van de sluier, klein tipje maar. Kom, je kan oom Tom alles vertellen...’

‘Later, Tommie, later,’ grinnikt Johanna. ‘Heb je Berens al voor mij?’

‘Vrouwen en hun geheimen.’ Tom rolt met zijn ogen. ‘Berens is klaar. Kijk hier, een mooie foto van vorige week. Hij oogt een beetje schuldig. Passend, vind je niet? Alsof hij ook een geheimpje heeft.’ Met een grijns toont hij haar de foto op het beeldscherm van zijn camera.

‘Perfect, stuur maar door. Ik ben bijna klaar. Dan kan het weg!’

Johanna richt zich weer op haar stuk. Ze kan nog niks met haar collega’s delen, want Maja heeft haar gevraagd te wachten tot morgenochtend. Tijdens de redactievergadering zal Maja eerst het nieuws van de fusie vertellen.

6 augustus 2012

Johanna

Ze leunt achterover en voelt de houten leuning van de stoel in haar rug. Ze heeft haar voeten op een tweede stoel gelegd. Haar tenen wiebelen nerveus in de dikke sokken. Haar spijkerboek zit losjes om haar benen. Ze verstoppt haar handen in de mouwen van haar warme, donkerblauwe vest, dat ze over een eenvoudig wit t-shirt draagt, om zo de hete beker thee beter vast te kunnen houden. Ze laat één hand even los om een vervelende pluk haar achter een oor te duwen. Haar blik glijdt naar buiten. Na het zomerse weer aan het begin van de maand is het nu bijna herfstachtig. Uit de grote kastanje achter in de tuin van haar buurvrouw dwarrelen natte bladeren naar beneden.

‘Heb ik je dat niet verteld?’ vraagt ze haar favoriete buurvrouw, die haar vragend aan zit te kijken.

‘Nee, het was ook meteen gekkenhuis. We hebben helemaal geen tijd gehad om over jullie vakantie te praten.’

Johanna neemt eerst een slok. ‘We zaten in zo’n toeristending, Ben en ik. Lopen ging nog steeds niet, dus ik had een idee. Pakte dat even anders uit...’ Johanna zucht bij de herinnering. ‘Ik had bedacht: in plaats van een berg op lopen, kunnen we met zo’n treintje gaan. Er was er eentje vlak bij onze camping. Dan kon hij toch genieten van de omgeving, zonder te veel inspanningen. Je weet hoe mooi hij de bergen vindt.’

Tilly zegt niets en wacht op het vervolg.